

Бухалъ.

Бухалътъ живѣе повечето самъ, въ гористи самотни мѣста или въ горски гжсталаци. Денѣ почива; ала нощѣ, щомъ се спусне нощната тъмнина надъ земята, той напуща своето скривалище и трѣгва на ловъ. Въ това врѣме изъ гората се чува неговия силенъ крѣсъкъ, който обезумява отъ страхъ проститѣ хора. Като слушатъ издалеко, въ тъмния гжсталакъ, срѣдъ дълбоката тишина, ту силенъ крѣсъкъ, ту фучение, ту прѣхтене, ту тракане, ту продължително диво кикотене, суевѣрнитѣ хора мислятъ, че това е вампиръ. А то какъвъ ти вампиръ? — една обикновена птица съ голѣма глава, съ голѣми очи, съ двѣ китки пера, които стърчатъ като уши.

Бухалътъ е доста забавителенъ по изгледъ и интересенъ по своя животъ.

Най-интересното у него е, че той е примѣренъ баща. Додѣто женската мѣти, мжжкиятъ се грижи извънредно много за нея. Излупятъ ли се бухалчетата, родителитѣ задружно имъ носятъ храна и ги пазятъ. Имало е случаи, че родителитѣ сж изхранвали малкитѣ си дори и тогава, когато сж били вземани и туряни въ кафезъ. Еднажъ единъ горски пазачъ взелъ отъ бухалово гнѣздо двѣ малки бухалчета. Върнали се родителитѣ и като не ги намѣрили, трѣгнали да ги търсятъ. Тукъ бухалчета, тамъ бухалчета, най-послѣ ги намѣрили. Цѣли два мѣсеца тѣ заобикаляли малкитѣ си затворници, носѣли имъ храна и изглеждало, като че ли се стараели да ги утѣшаватъ. Когато едно отъ бухалчетата порасло и било пуснато на свобода, и то почнало да носи храна на затвореното си още братче.

Ето какво още разказва единъ очевидецъ:

„Единъ горски пазачъ държалъ въ една тъмна ограда опитоменъ бухалъ. Еднажъ, на пролѣтъ, въ двора на пазача — а двора билъ срѣдъ гората — се зачулъ гласъ на дивъ бухалъ. Пазачътъ вързалъ своя бу-